μέλη τους. Τα κράτη μέλη μπορούν μεν να καθιστούν τους κανόνες αυτούς υποχρεωτικούς και για τα μη μέλη, δεν έχουν όμως πλέον αρμοδιότητα να επιβάλλουν στους εγκατεστημένους στο έδαφός τους αλιείς κανόνες σχετικούς με τις εργασίες παρασκευής ή μεταποίησης των προϊόντων αλιείας. Επομένως, ο κανονισμός αυτός και συγκεκριμένα το άρθρο 5, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, απαγορεύουν τη θέσπιση κανονιστικών διατάξεων εκ μέρους οργάνου που εντάσσεται στην επαγγελματική οργάνωση κράτους μέλους και είναι επιφορτισμένο με δημοσίου δικαίου καθήκοντα, οι οποίες να ορίζουν ότι η αλιευόμενη ρέγγα πρέπει υποχρεωτικά είτε να υποβάλλεται σε αφαίρεση των εντοσθίων και αλάτισμα είτε να καταψύχεται, επί του πλοίου.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
G. FEDERICO MANCINI
της 2ας Ιουλίου 1985 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Στο πλαίσιο δίκης μεταξύ της εταιρίας περιορισμένης ευθύνης Rederij L. De Boer en Zn. (στο εξής: De Boer), με έδρα το Urk, Κάτω Χώρες, και του Produktschap voor Vis en Visprodukten (οργανισμού ιχθύων και προϊόντων ιχθύων) (στο εξής: Produktschap) με έδρα τη Χάγη, το College van Beroep voor het Bedrijfsleven της Χάγης ζητεί από το Δικαστήριο να ερμηνεύσει τη ρύθμιση που διέπει την κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα των προϊόντων αλιείας (κανονισμός 3796/81 του Συμβουλίου, της 29ης Δεκεμβρίου 1981, ΕΕ L 379, σ. 1) και τη ρύθμιση περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (κανονισμός 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, ΕΕ L 24, σ. 1). Το Δικαστήριο καλείται κατ' ουσία να αποφανθεί αν ένα εθνικό σύστημα παρόμοιο με αυτό που ισχύει στην Ολλανδία για την αλιεία της ρέγγας συμβιβάζεται ή όχι προς το κοινοτικό δίκαιο.

Η ρέγγα αλιεύεται είτε σε νεαρά ηλικία είτε πλήρως ανεπτυγμένη. Η αλιεία της νεαρής ρέγγας ή « maatjes » μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο στο βόρειο και κεντρικό τμήμα της Βόρειας Θάλασσας και μόνο κατά τους μήνες Ιούνιο και Ιούλιο. Πιο παχιά και επομένως πιο τρυφερή από την πλήρως ανεπτυγμένη ρέγγα — η οποία αλιεύεται στους ίδιους τόπους, κατά κανόνα όμως στην επόμενη εποχή — η « maatjes » θεωρείται ότι είναι ανώτερης ποιότητας. Προσφέρεται στους καταναλωτές άψητη, χωρίς τα εντόσθια και ελαφρώς αλατισμένη. Ενώ η άλλη υποβάλλεται σε διάφορες επεξεργασίες: όταν είναι άψητη και υποβληθεί σε έντονο αλάτισμα, χαρακτηρίζεται « gesteurde ».

2. Συνοψίζω το ιστορικό της κύριας υπόθεσης. Τον Ιούνιο του 1983, η εταιρία De Boer αλίευσε στα ανοικτά των ακτών της Σκωτίας μεγάλη ποσότητα νεαρής και πλήρως ανεπτυγμένης ρέγγας. Η ισχύουσα ολλανδική ρύθμιση

* Μετάφραση από τα ιταλικά.

απαγορεύει την εκφόρτωση της τελευταίας: ωστόσο, η εν λόγω ποσότητα ανεπτυγμένης ρέγγας, αφού μεταποιήθηκε σε ρέγγα « gesteurde », μεταφέρθηκε στη στεριά. Ο Produktschap έλαβε γνώση του γεγονότος αυτού και ανακάλεσε την άδεια που είχε χορηγήσει στην De Boer για το 1983. Κατά της αποφάσεως αυτής, η επιχείρηση προσέφυγε τότε στο College van Beroep voor het Bedrijfsleven, στις 7 Ιουλίου 1983, υποστηρίζοντας ότι η κανονιστική ρύθμιση στην οποία στηριζόταν η απόφαση βρισκόταν σε αντίθεση προς το κοινοτικό δίκαιο και ζητώντας την αναστολή εκτελέσεώς της. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε από τον πρόεδρο του College, στις 11 Ιουλίου 1983· με απόφαση, όμως, της 7ης Αυγούστου 1984, το επιληφθέν όργανο ανέβαλε την εκδίκαση της κύριας υπόθεσης και υπέβαλε, σύμφωνα με το άρθρο 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, στο Δικαστήριο το ακόλουθο ερώτημα:

« Το κοινοτικό δίκαιο στο παρόν στάδιο απαγορεύει τη θέσπιση εθνικών κανονιστικών διατάξεων, όπως αυτές που ορίζονται στην απόφαση (Besluit Regeling Maatjesharingvisserij Noordzee 1983), που αφορούν τη διαχείριση μιας (περιορισμένης) ποσόστωσης, όπως η ποσόστωση στην υπό κρίση περίπτωση, όταν οι διατάξεις αυτές έχουν ως αποτέλεσμα να εμποδίζουν την εμπορία ρέγγας που έχει αλιευθεί στις διαιρέσεις της Βόρειας Θάλασσας στις οποίες αναφέρεται η ποσόστωση και που έχει υποβληθεί σε ορισμένη κατεργασία, και συγκεκριμένα είναι ολόκληρη (με τα εντόσθια) και έντονα αλατισμένη, έστω και αν η ρέγγα αυτού του τύπου είναι καθαυτή σύμφωνη με τις ισχύουσες εθνικές και κοινοτικές διατάξεις; »

3. Για να κατανοηθεί σωστά το περιεχόμενο της διαφοράς, είναι απαραίτητο να εξεταστούν κατά τα βασικά στοιχεία τους οι ολλανδικές διατάξεις, οι οποίες, κατά την άποψη της προσφεύγουσας επιχείρησης, είναι παράνομες ενόψει του κοινοτικού δικαίου και επομένως δεν μπορούν να εφαρμοστούν έναντι αυτής.

Στην εξέταση αυτή πρέπει, ωστόσο, προκαταρκτικώς να λεχθεί ότι το άρθρο 1 του κανονισμού 1353/83 του Συμβουλίου της 26ης Μαΐου 1983 (ΕΕ L 139, σ. 54), θέτοντας τέρμα σε απαγόρευση που είχε ισχύσει επί μακρόν, επέτρεψε την αλιεία της ρέγγας στο κεντρικό και στο βόρειο τμήμα της Βόρειας Θάλασσας (διαιρέσεις CIEM IV α και IV β) από την 1η Ιουνίου 1983, με την εξαίρεση των ολλανδών αλιέων, στους οποίους επιτρέπεται, σύμφωνα με μια παλαιά παράδοση, να αρχίσουν τη δραστηριότητά τους στις 28 Μαΐου 1983 (« Vlaggetjesdag »). Σύμφωνα με το άρθρο 3, τα αλιεύματα θα καταλογίζονται στην ποσόστωση που θα καθοριζόταν, για κάθε κράτος μέλος, με τον κανονισμό περί καθορισμού του συνόλου των επιτρεπόμενων αλιευμάτων στη ζώνη αλιείας. Το δε άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, επαναλαμβάνοντας μια αρχή που ανάγεται στο 1970, αφήνει στα κράτη μέλη την ευχέρεια να ορίζουν, σύμφωνα με τους κοινοτικούς κανόνες, τα κριτήρια βάσει των οποίων θα χρησιμοποιήσουν τις ποσοστώσεις που αναλογούν.

Η Ολλανδία έκανε χρήση της ευχέρειας αυτής δημιουργώντας ένα αρκετά σύνθετο σύστημα. Βάση του συστήματος αυτού αποτελεί το Verordening Vangstregeling Haring 1982 (κανονιστικό διάταγμα περί ρυθμίσεως της αλιείας της ρέγγας: BO 1982, 4-2, VV, σ. 3). Σύμφωνα με αυτό, οι περιορισμοί των αλιευμάτων που καταλογίζονται στην εθνική ποσόστωση (3 000 τόνοι για το 1983) ρυθμίζονται από το Υπουργείο Γεωργίας και Αλιείας, ο δε Produktschap καθορίζει τις λεπτομέρειες εφαρμογής των σχετικών αποφάσεων. Ο τελευταίος, ασκώντας την εξουσία που του απονεμήθηκε με τον τρόπο αυτό, εξέδωσε την Besluit Regeling Maatjesharingvisserij Noordzee 1983 (απόφαση περί ρυθμίσεως της αλιείας νεαρής ρέγγας στη Βόρεια Θάλασσα: BO 1983, 22-25, VV, σ. 17).

Η απόφαση αυτή, που ετέθη σε ισχύ στις 28 Μαΐου 1983, ορίζει στο άρθρο 2 ότι η αλιεία επιτρέπεται μόνο στα πλοία, οι πλοιοκτήτες ή ναυλωτές των οποίων κατέχουν άδεια. Η χορήγηση άδειας εξαρτάται από διάφορες προϋποθέσεις, μεταξύ των οποίων η υποχρέωση να αφαιρούνται τα εντόσθια και να αλατίζονται τα ψάρια επί του πλοίου (αυτή — υπενθυμίζω — είναι η κατεργασία που γίνεται

στη νεαρή ρέγγα), μπορεί δε αυτή να ανακληθεί από τον πρόεδρο λόγω παραβάσεως της βασικής ρύθμισης και των εκτελεστικών της διατάξεων (άρθρα 5 και 6). Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 7 και 10 προκύπτει, εξάλλου, ότι απαγορεύεται η εκφόρτωση και εμπορία της ρέγγας: α) που αλιεύτηκε κατά την περίοδο μεταξύ 28ης Μαΐου και της 17ης Ιουλίου 1983 και β) δεν έχει υποβληθεί σε αφαίρεση των εντοσθίων και σε αλάτισμα.

Πού αποσκοπούσε η ρύθμιση αυτή που συνόψισα είναι σαφές: στο να αποφευχθεί η χρήση της εθνικής ποσόστωσης για την αλίευση της — λιγότερο προσοδοφόρας — πλήρως ανεπτυγμένης ρέγγας και να χρησιμοποιηθεί αποκλειστικά για τη « maatjes », που παρέχει υψηλότερο κέρδος και που, ήδη προ της προαναφερθείσας κοινοτικής απαγορεύσεως, εκφορτωνόταν σε μεγάλες ποσότητες κατά τους μήνες Ιούνιο και Ιούλιο για να πωληθεί στους τοπικούς καταναλωτές.

4. Αυτά ως προς το ολλανδικό σύστημα. Από την κοινοτική πλευρά, πρέπει κυρίως να εξεταστούν η ρύθμιση στον τομέα της διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (κανονισμός 170/83) και η ρύθμιση που έχει ως αντικείμενο την κοινή οργάνωση αγοράς στον οικείο τομέα (κανονισμός 3796/81).

Ο πρώτος κανονισμός προβλέπει, ως μέτρο διατηρήσεως των θαλάσσιων βιολογικών πόρων, τον περιορισμό της αλιευτικής δραστηριότητας και ιδίως των αλιευμάτων [άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο δ)]. Όταν ο νομοθέτης αποφασίζει να προστατεύσει έναν πληθυσμό ή ορισμένες ομάδες πληθυσμών, ορίζει κατ' έτος τη συνολική ποσότητα των επιτρεπόμενων αλιευμάτων. Βάσει αυτής της συνολικής ποσότητας (που λέγεται « total allowable catch » ή TAC) υπολογίζεται, στη συνέχεια, η ποσόστωση που διατίθεται για την Κοινότητα και η οποία πάλι κατανέμεται μεταξύ των κρατών μελών, έτσι ώστε να εξασφαλίζεται μια « σχετική σταθερότητα » της αλιείας που πραγματοποιείται ως προς τον καθένα από τους προστατευόμενους πληθυσμούς. Όπως ήδη ανέφερα, το άρθρο 5, παράγραφος 2, παρέχει στα κράτη την εξουσία να καθορίζουν, « τηρώντας τις ισχύουσες κοινοτικές διατάξεις, τις λεπτομέρειες για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που έχουν παραχωρηθεί ».

Όσον αφορά τον κανονισμό 3796/81, η οργάνωση την οποία θεσπίζει περιλαμβάνει αφενός ένα σύστημα τιμών και συναλλαγών και αφετέρου κοινούς κανόνες στον τομέα της εμπορίας. Σ' αυτό το πλαίσιο, ανατίθενται σημαντικά καθήκοντα στις οργανώσεις παραγωγών, ιδίως ως προς την εφαρμογή των κανόνων παρεμβάσεως, τον καθορισμό και την εκτέλεση των αλιευτικών προγραμμάτων, τη συγκέντρωση της προσφοράς των διαφόρων προϊόντων και την ποσοτική της προσαρμογή προς τις ανάγκες της αγοράς. Σημαντικό μέρος της ρύθμισης των ενώσεων αυτών βρίσκεται στον κανονισμό 105/76 του Συμβουλίου, της 19ης Ιανουαρίου 1976 (ΕΕ ειδ. έκδ. 04/001, σ. 81) και στον κανονισμό 2062/80 της Επιτροπής, της 31ης Ιουλίου 1980 (ΕΕ ειδ. έκδ. 04/001, σ. 203)· η διάταξη όμως που ενδιαφέρει περισσότερο εμάς περιέχεται στο άρθρο 7 του κανονισμού 3796/81. Το άρθρο αυτό ορίζει ότι, όταν μια ένωση « θεωρείται ως αντιπροσωπευτική της παραγωγής και της εμπορίας σε ένα τμήμα των παραλίων ή σε έναν ή περισσότερους τόπους εκφορτώσεως που βρίσκονται στο τμήμα αυτό..., το... κράτος μέλος μπορεί να επιβάλει ως υποχρεωτικούς στα μη μέλη » τους κανόνες που θέσπισε αυτή.

5. Έρχομαι στο ερώτημα. Όπως είδαμε, με αυτό ζητείται να κριθεί αν μια ρύθμιση σαν την ολλανδική — η οποία αφενός επιφυλάσσει τη χρήση της εθνικής ποσόστωσης στους αλιείς που είναι εξοπλισμένοι για την επεξεργασία της « maatjes » και αφετέρου απαγορεύει, επί ποινή ανακλήσεως της αδείας, την εκφόρτωση άλλων τύπων ρέγγας — συμβιβάζεται με τις κοινοτικές διατάξεις που αναφέρθηκαν μέχρι τώρα. Μεταξύ αυτών, κεντρικής σημασίας είναι αναμφισβήτητα ο κανόνας του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83. Μπορεί, λοιπόν, να

λεχθεί ότι τα ολλανδικά μέτρα συνιστούν « εκτελεστικές διατάξεις για τη διαχείριση της ποσόστωσης »; Και, αν ναι, μπορούν να θεωρηθούν ως σύμφωνες προς τις « ισχύουσες κοινοτικές διατάξεις »;

Η κυβέρνηση της Χάγης, και μαζί μ' αυτήν η κυβέρνηση του Παρισιού, η οποία παρενέβη κατά την προφορική διαδικασία, τάσσονται εμφανώς υπέρ της καταφατικής απαντήσεως. Κατά την Ολλανδία, συγκεκριμένα, πρέπει να έχει κανείς κατά νου ότι η αλιεία της ρέγγας ήταν απαγορευμένη επί έξι έτη και ότι, όταν ήρθη η απαγόρευση, έπρεπε να αναβιώσει το παλαιό έθιμο — στο οποίο γίνεται αναφορά στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1353/83 — της αλιείας και της κατανάλωσης της ρέγγας « maatjes ». Η αμφισβητούμενη ρύθμιση, που αποσκοπεί σ' αυτόν ακριβώς το σκοπό, αποτελεί, επομένως, « εκτελεστικές διατάξεις για τη διαχείριση ». Δεν μπορεί, εξάλλου, να λεχθεί ότι οι προϋποθέσεις που επιβάλλει η ρύθμιση αυτή για τη χρήση της ποσόστωσης βρίσκονται σε αντίθεση προς το κοινοτικό δίκαιο. Ο ίδιος, άλλωστε, ο κανονισμός 171/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983 (ΕΕ L 24, σ. 14), εξουσιοδοτεί τα κράτη να θεσπίζουν μέτρα αυστηρότερα από τα κοινοτικά, για την καλύτερη δυνατή χρησιμοποίηση της ποσόστωσης. Ας προστεθεί ότι κατά το 1983 η αλιεία της ρέγγας σε άλλες θαλάσσιες ζώνες δεν υποβαλλόταν από ολλανδικής πλευράς σε καμία προϋπόθεση· επομένως, δεν φαίνεται δυνατό να προσαφθεί στα εν λόγω μέτρα ότι εισάγουν χωρίς λόγο περιορισμούς ή διακρίσεις.

Λέγω ευθύς αμέσως ότι, κατά τη γνώμη μου, η άποψη αυτή είναι ορθή κατά το πρώτο ήμισυ. Πράγματι, όπως ισχυρίζεται η Επιτροπή των Κοινοτήτων, δεν αμφισβητείται ότι η Ολλανδία μπορούσε να επιφυλάξει τη χρήση της ποσόστωσης στους αλιείς νεαρής ρέγγας. Άλλωστε, οι κοινοτικοί κανόνες περί διατηρήσεως των ιχθυϊκών πόρων είναι αυτοί που προβλέπουν τον περιορισμό των αλιευμάτων και εξασφαλίζουν στα κράτη μέλη την εξουσία να ορίζουν αυτά τις εκτελεστικές διατάξεις. Είναι, εξάλλου, αλήθεια ότι μια ολλανδική παράδοση θέλει η « maatjes » να αλιεύεται, να εκφορτώνεται και να καταναλώνεται επιτόπου κατά τους μήνες Ιούνιο και Ιούλιο· και είναι αλήθεια ότι το κοινοτικό δίκαιο αναγνωρίζει τη συνήθεια αυτή, δεχόμενο έτσι ότι οι κανόνες που απέβλεπαν στην αναβίωσή της ήταν νόμιμοι.

Διαφορετική πρέπει να είναι η κρίση ως προς την απαγόρευση εκφορτώσεως και εμπορίας άλλων τύπων ρέγγας. Για την ακρίβεια, και αυτό το μέτρο θα μπορούσε να γίνει νοητό ως διάταξη εφαρμογής που είναι σύμφωνη προς τους κανόνες περί διατηρήσεως και ιδίως προς τον κανόνα που προβλέπει τη δημιουργία ζωνών, στις οποίες « η αλιεία απαγορεύεται ή περιορίζεται (για) ορισμένες περιόδους σε ορισμένους τύπους σκαφών... ή σε ορισμένους τρόπους χρησιμοποίησης των αλιευμάτων » [άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο α), του κανονισμού 170/83]. Τέτοιου είδους μέτρα πρέπει, ωστόσο, να γνωστοποιούνται στην Επιτροπή κατά τη διαδικασία των άρθρων 19 και 20 του κανονισμού 171/83, στην περίπτωση δε της επίδικης διάταξης δεν προκύπτει ότι έγινε γνωστοποίηση. Πώς να την αξιολογήσουμε, λοιπόν; Συμφωνώντας με την Επιτροπή και την εταιρία De Boer, νομίζω ότι η διάταξη αυτή, αποσκοπώντας κυρίως στη ρύθμιση της προσφοράς ρέγγας, επιδρά στην οργάνωση αγοράς στον τομέα των ιχθυϊκών προϊόντων. Ας την εξετάσουμε, επομένως, σύμφωνα με τη σχετική ρύθμιση.

Είπαμε ήδη ποιο είναι το περιεχόμενο της ρύθμισης αυτής. Εδώ πρέπει να τονιστεί η σημασία των διατάξεων που αποσκοπούν στην προσαρμογή της ζήτησης στις ανάγκες της αγοράς (των λεγομένων « κοινών κανόνων εμπορίας ») και ειδικότερα των διατάξεων που ρυθμίζουν τις ενώσεις που συνιστώνται με πρωτοβουλία των παραγωγών για την ορθολογική άσκηση της αλιείας και τη βελτίωση των συνθηκών πωλήσεως. Οι ομάδες αυτές, όπως είδαμε, έχουν σημαντικές εξουσίες. Το άρθρο

13, παράγραφος 1, στοιχείο δ), του κανονισμού τούς επιτρέπει ακόμη και να απαγορεύουν την πώληση ορισμένων κατηγοριών προϊόντων· και ακόμη, στον κανόνα με τον οποίο θεσπίζεται τέτοια απαγόρευση τα κράτη μέλη μπορούν, κατά το άρθρο 7, να προσδίδουν ενέργεια erga omnes.

Το αμφισβητούμενο μέτρο, λοιπόν, απαγορεύει τη διάθεση στην αγορά της μη νεαρής ρέγγας. Πρέπει, επομένως, να αναγνωριστεί ως νόμιμο βάσει των δύο διατάξεων που ανέφερα τελευταία; Όπως πρόλαβα να πω, η απάντηση δεν μπορεί να είναι καταφατική. Θα ήταν νόμιμο το μέτρο αυτό αν θεσπιζόταν από αντιπροσωπευτική οργάνωση παραγωγών, όπως, παραδείγματος χάρη, την Coöperatieve Producentenorganisatie van de Visserij (GU C 109 του 1979). Ο Produktschap, όμως, δεν έχει χαρακτήρα ενώσεως προσώπων· πρόκειται μάλλον για φορέα που έχει συσταθεί με κρατική πρωτοβουλία, όπως αποδεικνύεται από τον δημοσίου δικαίου χαρακτήρα του, τον οποίο όλοι αναγνώρισαν (πρβλ. την απάντηση της ολλανδικής κυβέρνησης επί της σχετικής ερωτήσεως που της έθεσε το Δικαστήριο).

6. Ύστερα από το συμπέρασμα αυτό, σε όποιον υποστηρίζει το σύννομο της επίδικης διάταξης δεν μένει παρά να την περιγράψει ως «κανόνα ποιότητας». Αυτό αποπειράται η κυβέρνηση της Χάγης, επικαλούμενη τις αποφάσεις σας της 7ης Φεβρουαρίου 1984 (υπόθεση 237/82, Jongeneel Kaas, Συλλογή 1984, σ. 483, και της 28ης Μαρτίου 1984, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 47 και 48/83, Pluimveeslachterij, Συλλογή 1984, σ. 1721). Δεν νομίζω, ωστόσο, ότι τα αποτελέσματα της προσπάθειάς της είναι πειστικά.

Στην απόφαση Jongeneel Kaas δεχτήκατε ότι «ελλείψει κοινοτικών κανόνων, τα κράτη μέλη μπορούν να θεσπίζουν μονομερώς, με σκοπό την προώθηση των πωλήσεων τυριού..., κανόνες που αφορούν την ποιότητα των παραγομένων στο έδαφός τους τυριών που περιλαμβάνουν την απαγόρευση παραγωγής άλλου τύπου τυριών εκτός αυτών που απαριθμούνται περιοριστικώς». Η απόφαση αυτή, όπως ίσως ενθυμείται το Δικαστήριο, δεν συνέπεσε με τις προτάσεις μου· δέχομαι, πάντως, ότι η απαγόρευση την οποία κρίνατε νόμιμη εντασσόταν σε ένα σαφέστατα διαρθρωμένο σύστημα προστασίας της ποιότητας και προσθέτω ότι στην υπό κρίση περίπτωση δεν υπάρχει ούτε ίχνος μιας παρόμοιας ρύθμισης. Πράγματι, είναι απολύτως θεμιτή η εμπορία της μη νεαρής ρέγγας, αρκεί να έχει αλιευτεί σε ζώνες άλλες πλην του κεντρικού και του βορείου τμήματος της Βόρειας Θάλασσας. Στον τομέα των τυροκομικών προϊόντων, εξάλλου, η οργάνωση αγοράς διαθέτει αρκετά λιγότερο δραστικές εξουσίες από εκείνες που διαθέτει στον τομέα της αλιείας· στερείται, ειδικότερα, κανόνων που να αναθέτουν στις ομάδες παραγωγών τα καθήκοντα για τα οποία έγινε λόγος πιο πάνω.

Ακόμη λιγότερο μπορεί, έπειτα, να συγκριθεί με την υπό κρίση περίπτωση εκείνη με την οποία ασχολήθηκε το Δικαστήριο με την απόφαση Pluimveeslachterij. Πράγματι, οι κανόνες ποιότητας, τους οποίους κρίνατε νόμιμους στην απόφαση εκείνη, ήταν «ευθείς»· κατ' αντίθεση δηλαδή, προς τους επίδικους, δεν απέκλειαν από την αγορά προϊόντα καθαυτά επιτρεπόμενα.

7. Βάσει όλων των προηγούμενων σκέψεων, σας προτείνω να απαντήσετε ως εξής στο ερώτημα που σας υπέβαλε με απόφαση της 7ης Αυγούστου 1984 το College van Beroep voor het Bedrijfsleven, στο πλαίσιο της υποθέσεως μεταξύ της εταιρίας περιορισμένης ευθύνης Rederij L. De Boer en Zn. και του Produktschap voor Vis en Visprodukten:

Οι εθνικές κανονιστικές διατάξεις που αφορούν τη διαχείριση ποσοστώσεως αλιείας και που έχουν ως αποτέλεσμα να εμποδίζουν την εμπορία ρέγγας (που έχει αλιευθεί στις διαιρέσεις της Βόρειας Θάλασσας στις οποίες αναφέρεται η εν λόγω ποσόστωση), είτε στην κατάσταση στην οποία βρίσκεται είτε μεταποιημένη υπό διάφορες μορφές, όταν ο τρόπος αυτός μεταποιήσεως επιτρέπεται κατά το κοινοτικό δίκαιο, δεν μπορεί να θεωρηθούν ως « εκτελεστικές διατάξεις για τη διαχείριση » της ποσόστωσης, κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, και δεν συμβιβάζονται προς την οργάνωση αγοράς στον τομέα της αλιείας που έχει θεσπιστεί με τον κανονισμό 3796/81.